

betyder i saa Henseende. Jeg skjønner ikke rettere end at Antallet af Patenter, som Vedkommende skal vogte sig for at komme i Kollision med, enten ved Indførelse, Forhandling eller Salg, let kan stige op til Hundrede, Tusinde, for ikke at tale om, at de maatte kunde naae op til en Million, naar man regner hele Jorden med. Jeg vil dog spørge, om det er en fornøstlig Indskrænkning at gjøre for Forhandlerne Vedkommende eller for deres Vedkommende, der forbruge Produktet. At det paa den anden Side kan siges, at naar et saadant Forbud mod Indførelse og Forhandling ikke gives, kan Patentet blive temmelig Betydningsløst, idet der som bekendt er enkelte Pletter eller Lande i Verden, hvor Patenter overhovedet ikke kunne tages, saa at, naar Forsærdigelsen af andetsteds patenterede Gjenstande slog sig ned der, og Forbud mod Indførelse af patenterede Gjenstande ikke var til, disse fra dette Sted kunde sprede sig over hele Verden, saaledes at Patentet ikke fik Værdi nogetsteds — er naturligvis det Forsvar, der kan føres for et saadant Forbud. Jeg antager, at ærede Medlemmer, efter hvad jeg allerede har udtalt, ville komme til det Resultat, at jeg staar ligesaa tvivlsom overfor dette Spørgsmaal, som jeg befænder at jeg staar overfor Lovforslaget i dets Helhed. Jeg vilde ønske, at det tunge Ansvar ikke var blevet lagt paa mig og paa Landssthinget, at skulle tage Bestemmelse om disse Ting. Jeg erkender paa Forhaand, at jeg trods de gode Oplysninger, der ere fremkomne baade fra det ærede Flertal og det ærede Mindretal i Udvalget, lige saa lidt er istand til i dette Dieblif at fælde Dommen, som jeg var det tidligere. Jeg har imidlertid troet, at det kunde være ikke aldeles umyttigt, særlig at henlede Opmærksomheden paa dette enkelte lille Punkt, fordi det forekommer mig, at der maatte være en Mulighed — videre gaar jeg ikke — paa at anbringe et Korrektiv, det nemlig, at Patenthaveren dog i det Mindste skal være forpligtet til, forsaavidt han vil gjøre Ansvar gjældende for Indførelse og Forhandling af den patenterede Gjenstand, inden en vis Tid efter, at Patentet er taget, at sørge for, at den patenterede Gjenstand paa lovlig Maade kan faas i Landet, thi det vilde dog være en stor Uret mod Konsumenterne af Kristien, om de aldeles ikke kunde faae den. Fæster man saaledes Diet paa Opfindelser af meget indgribende Betydning for store Industriegrene f. Ex. Fabricationen af Bessemers-Staal, er det klart nok, at det ikke blot vilde være en Gene for dem, som kunde have Lykt til at bruge en saadan patenteret Vare, at man ikke kunde faae den, men det kunde ogsaa blive af meget stor Betydning for Udviklingen af vort Lands Produkter lige overfor konkurrerende Lande. Det er altsaa kun denne lille beskædede Hensigt, jeg vilde gjøre til Udvalget, at det vilde tage under Overveielse mellem Sagens 2den og 3die Behandling, om

der ikke mod denne grusomme Bestemmelse — thi jeg kalder den grusom —, at det skal være forbudt at indføre og forhandle disse Hundreder og Tusinder af patenterede Gjenstande, selv om de ikke paa anden Maade kunne faas her i Landet, medmindre Vedkommende indfører dem med Certifikat fra Opfinderen, kunde anbringes et lille Korrektiv, som vilde gjøre den lidt mildere eller i alt Fald gjøre den noget mindre trykkende baade for de ufalige Handlende, som det jo navnlig vil komme til at gaa ud over — jeg forudsætter, at de handle i god Tro og uden at ane Uraab — og ganske vist ogsaa for Konsumenterne.

Bedsøreren (Krieger): Med Hensyn til det Forslag, som det ærede Mindretal har stillet under Nr. 7 til § 9, maa jeg paa ny hede de ærede Medlemmer lægge Mærke til, hvorledes det er affattet, og ikke til, hvorledes det forklæres. Det er affattet saaledes: „En af Ansøgeren om Patentet paa Tro og Love udtædt Erklæring om, at Opfindelsen er hans egen, og at det ikke er ham bekendt, at nogen Anden tidligere har iværksat samme“; og naar nu Opfinderen har overdraget sin Ret til en Anden, siger denne Anden om Patent i eget Navn og ikke i Opfinderens. Hvorledes det forholder sig med Opfindelsen, skal jo efter vort Forslag Kommissionen bestemme; men jeg fremhæver atter, at det ikke passer til hele Lovens Tanke, at ikke en Anden end Opfinderen kan være berettiget Ansøger. — Med Hensyn til den Bemærkning, som den sidste ærede Taler (Estrup) fremsatte ved Spørgsmaalet om Forhandlingen, vil det vist være fremgaaet af Udvalgets Betænkning, at man ingenlunde har været uopmærksom paa, at Sagen i visse Tilfælde kan fremkalde Vanfærligheder; og jeg har allerede antydet, at ethvertformest praktisk Bidrag til at mildne mulige Vanfærligheder af Udvalget vil blive modtaget med stor Beredvillighed; men to Bemærkninger maa jeg dog gjøre til det ærede Medlem, som udtalte sig om § 18. Den første er den, at det gaar dog virkelig ikke an at tage Hensyn til, hvor mange Patenter der udstedes i den hele Verden, thi det er bitterligt, at de Mange, som søge Patent i Amerika, ikke derfor søge at faae den samme Gjenstand patenteret i Danmark, og det er jo kun det danske Patent, som har Krav paa Beskyttelse efter § 18. Desforden Slutning, hvor til det ærede Medlem kom, var rigtig, maatte disse mange hundrede Tusinder Patenter fra Amerika allerede være indvandrede her i Landet; men vi have jo Oplysning om, at det er kun omtrent et Hundrede Patenter om Mæret, der udstedes her. Altsaa kun i Genhold til den første Del af § 5, under Sagtagelse af Lovens Regler for Erhvervelse af danske Patenter, kan der blive Tale om Anvendelse af Reglerne i § 18. Jeg tror derfor ikke, at Tallet i og for sig indeholder noget Skræmmende; thi som sagt, det er umuligt